

2020 tavasz
XXVIII/2
Anno 1992

Confabula extra

A pécsi orvoskar lapja

Levelek a karanténból

- 3 Szerkesztői levél
- 4 Tizenegy és feledik szín
- 8 Elmélkedés
- 9 Vesztegzár
- 10 Csend
- 11 Egy mindenkiért
- 14 The Angel and the Gambler
- 16 Azok, akik harc nélkül háborúztak
- 20 Egy elmélkedő estén otthon
- 22 Rejtvény: Különbségkeresés

IMPRESSZUM

Főszerkesztő:
Kozák Bernadett

Olvasószerkesztők:
Kiss Krisztina
Kozák Bernadett

Tördelőszerkesztő:
Jenei Dániel

Címlap fotó:
Buda Ágnes

Pályázók:
Donmayer Dávid
Dr. Bencze Gábor
Molnár Julianna
Mucsina Flóra
Palotás Péter
Pocsi Dóra
Sájer Annamária
Soud Malik
Vukovics Eszter

**A pályázatokat pon-
tozták:**
Bernard Pál
Debreceni Dorottya
Dr. Duga Zsófia
Dr. Fűzei Zsuzsanna
Jakab Veronika
Kiss Krisztina
Kozák Bernadett

Felelős kiadó:
Bernard Pál
PTE-ÁOK HÖK

Elérhetőség:
confabula.szerkesztoseg@gmail.com
facebook.com/Confabula
instagram.com/confabull

Kedves Olvasó!

Talán nem túlzok, ha kijelentem, életünk legfurcsább tavaszán vagyunk túl. Mindenkit váratlanul értek a márciusi lezárások és a hirtelen jött szobafogság, amit karanténnak kereszteltünk. Máshogy érintett minden embert a pandémia; valakiben szorongást váltott ki a megállás, másoknak épp az otthon nyugalma hozta el, míg pár embernek a kreativitás kibontakozását tette lehetővé a felszabadult szabadidő. Annak érdekében, hogy az írásra nyitott olvasóink megcsillanthassák tehetségüket, novellából' címmel, amit később átalakítottunk az igényeknek megfelelően szabad stílusúra. Érkezett több novella, vers és egy dráma is. Örömmel szolgál, hogy a **Magyar Felvételi és Hallgatói Szolgáltató Iroda** jóvoltából minden nevezőnek tudunk nyereményt adni. Köszönjük az íróknak, hogy színvonalas munkájukkal hozzájárultak különszámunk megjelenéséhez. Remélem, mindenki talál benne kedvére való olvasmányt, hisz izgalmas látni, kiben hogyan csapódott le az elmúlt időszak. Kitartást kívánok mindenkinek, és a hallgatóknak sikeres vizsgaidőszakot!

Detti

TIZENEGY ÉS FELEDIK SZÍN

(Panellakás. Egy sarokban időtálló bőrfofel, másikban apró állványon televízió, csipketerítővel letakarva. Csend. Az ablakon csekély fény szűrődik be. Ádám Luciferrel az ablakon át nézi az utcát. Ádám köhint.)

ÁDÁM

Minő kényelem! És mily' kedves bútorzat! Áru!d el, Lucifer, mi korba hoztál!

LUCIFER

Ez a te lakásod. Az újkori Magyarországon. Oly' világ, mint Párizs, mégis Rómának tűnne, egykor nagy volt, már csak árnyéka önmagának. Mint egy bűvész, ki titkait egytől-egyig felfedte: csak hírnevében talál kapaszkodást.

Tán ez az utolsó hely, melyet láthatsz. Az emberi lét hanyatlík.

ÁDÁM

Nem tűnik oly' rossznak, mint állítod. Biztonságban élünk, vagy tán rosszul gondolom? (körbe mutat, majd meglátja ráncokkal díszített kezeit)

Mi lett vélem, Lucifer?! Bőröm ráncos, rideg. Megöregedtem!

LUCIFER

E korban az idős lélek tisztelt. A nagy hatalmúak reájuk támaszkodnak, persze ez csupán látszat. Minap érkezett hálapénz, melynek gúnyneve nyugdíj. Összege nevetséges, de a mélyen tisztelt korosztály annyiból köteles megélni, amennyiből éhen halni sem elegendő. Itt mindent a pénz ural. Pénzért kapható tisztelet, de tiszteletért egy fitying sem adható. Ki tisztel, sosem kap eleget, ki sokat kap, nem tisztel. Társas magányban élík az emberek mindennapjaikat, mindig az én a fontos, sosem a más. És lásd, a technika setét lepelként borul az emberiségre: gépek végzik a munkát, masinák szórakoztatják az embert, egészen, míg rá nem döbben: a munkához már nem konyít, s a szórakozás fárasztja.

ÁDÁM (csodálkozva)

Hova lett a nagyérdemű szeretet? Ó Lucifer, ki vagyok? Van családom? Szeret valaki?

LUCIFER

Nézz ki az ablakon. Amilyen
üres a tér, oly' üres a szív. S
ez a nagy üresség pedig tegnap
nem létezett még.

ÁDÁM

Szólj hát, mi történt!

LUCIFER

Járvány ütötte fel fejét. Nem
jelent oly nagy változást: a fű
zöld, a madár énekel. S hogy
miért nincsenek emberek az ut-
cán? Az idős polgár védelméül. A
fiatal, ki erejében telt, legyint
a kórra, ám a kórság nem gondol
korra, s ha a legyengült azon
kapja magát, fertőzött a teste,
lelkét többé nem veszik figyelem-
be.

(A szomszéd ablakból idős asz-
szony leskelődik kifelé.)

Így hát fiatal és idős is tart
önnön magától is, otthon ül
egyéni poklában, aki teheti. A
pokol neve: karantén.

ÁDÁM (átkutatja a lakást, két-
ségsbeesett)

Üres az éléskamra! Hogy fogunk
túlélni így?
Irány a vásár!

LUCIFER (óvatosan)
Biztos vagy benne?

ÁDÁM

Ne viccelj! Nincs más eshetőség!

LUCIFER (vállat von)

A lakás legnagyobb szükség ese-
tén elhagyható.

(Vásártér. Elvéve egy-egy fiatal
rohanva halad el Ádám mellett,
minden főn maszk és gumikesz-
tyű. Ádám tömegnyi baromfiapró-
lékot halmoz kosarába, melyben
már mázsányi liszt időzik. Luci-
fer szórakozottan nézelődik.)

FIATAL1

Te, öreg, te mindentudó-semmit-
tevő! Nem otthon kéne lenned?

ÁDÁM (ingerülten néz Luciferre)
Mi lett a tisztelettel, a jóság-
gal?

FIATAL2

Maguk miatt haldoklik az ország!

Ezt kellene tisztelnie!

(A fiatalok átkozódva továbbmennek)

LUCIFER

Látod? Ilyen a modern demokrácia. Egyetlen az, mit az egyén akar, s ha nem úgy tesz a közös, mindenre átkot szór.

(Ádám zsebkendőjébe finoman köhint, majd újra és újra hevesen megismétli azt, fél kezével támasztja magát az árus asztalán. Az árus jajveszékel.)

ÁRUS

Hívjanak betegellátót! A jó Isten védjen bennünket!

(Szirána hallatszik, a szín elsötétül.)

Ádám fehér szobában ébred, orrához bőszén kattogó gépezetet erősítettek. Lucifer az ágy mellett ül.)

LUCIFER

Kórházba kerültél. Nem vigyáztál kellően magadra, így magadra maradtál. Fertőző vagy, senki sem láthat.

ÁDÁM

Ugyan, ha magam lennék, te nem lehetnél velem. Elhagyott az eszed?

LUCIFER

Egy ideje beteg testben laksz, nem véletlen ittléted. Amikor

megérkeztünk, láztól tüzelt minened. Személyem pedig csupán lázálom, agyszülemény, mit mások nem látnak, pont, mint te saját betegségedet. Mint oly' rendes barát, az örület soha nem hagy el, kedves Ádám. De hallgass el, jön valaki.

(Éva fiatal ápolóként sétál be a szobába. Arcát maszk borítja, haját kendő.)

LUCIFER (monologikusan)

És ím, ki mind tisztel, s eleget sosem kap.

ÉVA (szomorkásan fintorogva)

Hogy érzi magát?

ÁDÁM (rekedten)

Soha jobban nem voltam.

ÉVA

Nem úgy néz ki. Az idő mámora sok nyomot hagy a testen. Eltiporja azt, majd fel sem segíti. Csak az ember kötelessége magáról gondoskodni. Mennyi időt maga?

ÁDÁM (büszkén)

Elég idős, kedvesem. Szép kor-nak mondanám, sok káoszt megéltem. Olyan világokban jártam, miket maga elképzelni sem tudna.

ÁDÁM (kezeivel a kemény matracra üt)

És most itt vagyok.

ÉVA

Ne csüggedjen, segítünk. Hamar meggyógyul, s mehet is majd haza. Azt azért örökké észben tartsa: a remény hal meg utoljára.

(Halk szirénázás hallatszik. Dobogás. Zöldbe öltözött tisztek újabb betegetek szállítanak a kórházba, Éva kirohan)

TISZT

Nincs elég lélegeztetőgép!

LUCIFER (monologikusan)

Mi tévők lesznek? Sok a beteg, kevés a túlélő. A mélyen tiszteltből egyhamar áldozat lesz. Az eltartottból utcalakó, a nagylelkűből kegyetlen. Oly' világban, hol helyes döntés nincs, választani kényszerül minden egyes lélek. A szükség nem kér, hanem harcol, a szükség öl. Ha teheti.

ÁDÁM

E világon nem tudok változtatni.

LUCIFER

Senki sem képes.

ÁDÁM (ingerülten)

Nem kívánok tovább létezni, ha tudom, hogy ez lesz a vége. Lucifer, te áruló! Hogy mérészelsz ily' jövőt elém tárni? Hát van értelme dolgozni a nagy mún ha az végül önmagát pusztítja el?

LUCIFER

Egy mozdulat, és véget vethetsz mindennek.

ÁDÁM (Hisztérikusan. Visszatért belé fiatal ereje)

Igazat beszélsz, csak egy dolgon változtathatok. E rossz álomnak ily' módon kell véget érnie.

LUCIFER (érdektelenül)

Jobb, mint megvárni, amíg elveszik tőled a választás lehetőséget.

ÁDÁM (Könnyek közt, levegőért kapkodva letépi magáról a csövet. A masina sivít, Éva visszatér a szobába.)

Ha semmi nem maradt meg az embernek, ha már semmi felett nem dönthet, valami mégis marad néki.

(összezuhan)

LUCIFER

Balga ember! Nézd meg jobban! Tekints körbe! Mi vesz körül? Ki vigyáz reád?

ÉVA (zaklatottan lekapcsolja a gépet, s kitolja a szobából. Most már csak magában beszél) Ennek nem szabadna megtörténnie.

ÁDÁM (Elhaló hangon)

Éva! Ó, Éva!

...

Írta:

Molnár Julianna

ELMÉLKEDÉS

Ülök a szobámban, kinézek az ablakon,
Miért van az, hogy én ezt csak egy üvegen át láthatom?
Mi történt? Mi lesz most? Hogyan tovább? Merre?
Ezek a kérdések hangzanak fejemben.

Nézem a szomszéd ablakát merengve,
Elvágódodom innen, el bizony, jó messze!
Elmennék, elfutnék, s vissza se jönnék,
De tudom, hogy ez most nem nagy segítség.

Oly' reménytelen most, ez az egész helyzet,
S nem tudni, meddig tart ki az én türelmem.
De itt vannak idősek, betegek, gyermekek,
Értük kell küzdeni, s hinni, hogy jobb lehet.

Ezt hallod mindenhol, hogy maradj csak otthon,
Figyelj oda kérlek, ezt nem csak úgy mondom!
Egy életed van csak, és az nem játék,
Ennyit igazán megtehetsz, magadért és másért.

Tudom, hogy hiányzik papa, mama, testvér,
De most ezt kell tenned, az ő egészségükért.
Hidd el, megértem, most én is arra vágyom,
Hogy újra körbe vegyen a népes családom.

Ölelés, szeretet, ez hiányzik nagyon,
Remélem, egy nap majd újra megkaphatom.
Ülök a szobámban, lement már a nap is,
Elmondok egy imát, hogy legyen holnap is.

Sájer Annamária

VESZTEGZÁR

A világ most vesztegzár,
Ház alakú lyukkal a közepén.
Ebben vagyok én.

Napszakokat még tartok.
De a hétfőket megtartjuk még?
Csak a vasárnapokat osztották szét.

Minden nap 9-től 12-ig vasárnap van.
A tavasz viszont már kérdéses.
Az ablakom egyszerre napos és deres.

Itt ez a lyukas világ, ahol
Nem én vagyok karanténban,
A világ van elzárva tőlem.

Dr. Bencze Gábor

Csend

**Kulcs csörög,
Zárban fordul,
Kilincs forog,
Ajtó tárul.**

**Léptek zaja.
Fiók nyílik,
A pohár alja
Asztalon ütődik.**

**Kéz nyúlik,
Üveg csörren,
Dugót kihúz,
Ital löttyen.**

**Tévét benyom,
Háttérzaj,
Test lehuppan,
Halk sóhaj.**

**Óra kattog
Percről percre.
Az idő megállt.
Ennyi lenne?**

**Körbenéz,
De mit is várt?
Csak a csend,
Ami hazavár.**

Mucsina Flóra

EGY MINDENKIÉRT...

Berontott az ajtón, elfordította a kulcsot, hátát nekivetette az előszoba falának, és ledobott egy csomagot a pultra. Hevesen zihált a maszkon keresztül, szemüvegén sűrű pára ült. Hallotta, ahogy hörögve és botladozva elhalad az embertömeg a lakása előtt. „Császkálók”, ahogy a sajtó nevezi őket.

Egyenest a fürdőbe sietett, kitépte a legalsó fiókot a helyéről, és felnyitotta az elsősegélydobozt. Jódot öntött a vándliján éktelenkedő sebre, majd gyorsan bekötözte. Az olcsó takarékos égő miatt csak szürkület volt a szobában, mégis látta a tükörben, hogy a fején lévő sérülés súlyosabb, mint gondolta. Végtelen kétségbeesés lett úrrá rajta, ahogy leült a csempére, és a kád peremére dőlt. „Kellett nekem elhagynom a lakást...” gondolta magában. De nem tehetett mást. Lassan kifogytak az élelemből, fenntartható utánpótlást kellett találnia.

Az éhség jobban gyötörte gyomrát, mint ezernyi babkonzerv.

Fölvette a kabátját, s halkan benyitott a hálóba. Egy ideig nézte a lány egyenetlen szuszogását, aztán félresimította szőke haját, és egy csókot nyomott forró homlokára. „Érted teszem.”

Egy lélek sem volt a sötét utcán, csak a szél gurította zacskó táncolt az aszfalton, mint egy modern ördögszekér. Házról-házra osont az árnyékok közt, lezárt játszóterek és kifosztott boltok mellett. Gondolataiba merülve folytatta az út hátralévő részét.

Hatalmas robaj törte meg az éjszaka csendjét; a távolban a 130-as busz sofőrje padlógázzal vette be a kanyart. Ilyen messziről is szinte érezte, ahogy a testek súlytalanul csapódnak a jármű hátsó felébe, mint valami rongybabák, majd vágódnak ismét előre, mikor a Vásárcsarnoknál fékcsikorgatva, füstölgő gumikkal megáll.

Ahogy halk sziszegés mellett kivágódtak a busz rozsdás ajtajai, ismét csend lett. Aztán szinte a semmiből, egy pillanat alatt szabadult el a pokol. Test feszült testnek, csontok törtek, és sebesültek kiáltottak segítségért a földön fekvve, de hiába. A leszállóknak semmi esélye sem volt a felszálló császkálókkal szemben, el lettek tiporva. Edzett acél botjaik és járókereteik játszi könnyedséggel hatoltak a húsba, ahogy a frontvonal felveszerte magát a járműre. A sebesültek sem marad-

tak sokáig a megálló hideg kővén; több tonnás tankjaik pillanatok alatt roppantották össze fiatal testek tucatjait.

Elmosolyodott. „Elmennek. Ezt a mázlit!” gondolta izgatottan, míg végignézte, ahogy a mézárálás után felszállnak. De amilyen gyorsan hajtott el a busz, öröme olyan gyorsan változott át haraggá. A Vársárcsarnoknál várakozó császkálók sora még így is a látóhatárig kígyózott. Nemtörődömség és mértéktelen önzőség keserű bűze csapta meg az orrát. Behunyta a szemét, majd koncentrálni kezdett. „Ha át is jutnék rajtuk, akkor sem tudnék elég élelmet szerezni. Kell, hogy legyen egy másik megoldás!”

Hirtelen elállt a gyenge szellő, és jéghideggé vált a levegő. A császkálók félelmetes tömege egy emberként rohamozta meg a csarnokot, hogy taktikai támadást mérjenek a leárazott csirkefarhátakra. Perceken belül elült a csatazaj, és újra síri csend nehezedett a levegőre. Nem tehetett mást, neki is be kellett mennie.

Mély lélegzetet vett izzadt maszkján keresztül, s benyomta vállával a súlyos ajtót. Érezte, ahogy az épületben minden szempár rá szegeződik. Sietve elsétált a lángosozóig, majd elkiáltotta magát:

- Alkut ajánlok! Ki az, aki hajlandó lenne velem kereskedni?

Egy görnyedt, sípoló hallókészülékű császkáló botladozott elő a tömegből, hatalmas, vérrel áztatott harci tankot tartva kezében.

- Először lássuk az arcodat, vedd le azt az idéttlen maszkot!

Habozott. Nem akarta feladni az elveit, de üres kézzel sem mehetett haza. Végül mozdulatlan maradt, és így szólt:

- Önök miatt van rajtam a maszk. Önöket próbálom védeni velem!

A császkálók vezére felnevetett.

- Szerinted minket érdekel a nyomorult kis próbálkozásod? Mit sem ér, ha otthon maradsz, ha kezet mosol, vagy ha önkénteskedsz. Mi ott vagyunk mindenhol! Ott vagyunk a fagylaltozók kígyózó soraiban, ott vagyunk a távolsági buszokon, és ott vagyunk a Lidl muskátliföld leárazásán!

Érezte, ahogy keze ökölbe szorul, nyakán dagadnak az erek, és a torkában érzi, ahogy dobog a szíve. De a maszkot továbbra sem vette le.

- Van valamim, amit nem fog tudni visszautasítani! – mondta, és elővett a kabátja belső zsebéből egy titokzatos tárgyat, majd a feje fölé emelte.

A tömeg felmordult, sokan elmenekültek, és voltak, akik térde rogy-

tak a látványtól. A kezében ott csillogott a civilizáció elfeledett szimbóluma, amelyet oly rég nem láthattak.

A WC papír gurigán ezernyi sugárba tört meg a Hold meleg fénye, gyémántként izzott a levegőben.

- Nem... Nem lehet! – kiáltotta a vezér.

- Még édesanyám adta nekem, mikor utoljára láttam. Négyrétegű, barack illatú és bársonytapintatú. Elcserélem egy csomag vetőmagra. Nem többre, nem kevesebbre.

Az öreg császkáló összehúzta sűrű bozontos szemöldökét, végigsimított halványlila haján, majd komoran bólintott.

- Csúsztassuk át egyszerre az asztalon, csak semmi trükk! – krákolta.

Nagyot nyelt, szinte beleborzongott, ahogy testén végigfutott az izgatottság. Átlökte az asztalon a gurigát, felkapta a zacskót, és teljes erejéből futásnak eredt.

A császkáló felvette a kezébe a gurigát, de arca azon nyomban holtsápadttá változott.

- Azonnal kapjátok el! Ez nem a négyrétegű Zewa! Ez az Estből lopott egyrétegű, szürke WC papír-utánzat!

Hallotta, ahogy az első, majd a második bot a feje mellett száll el. A harmadik viszont egyenesen a vádlíját találta el. A fájdalomtól megtántorodott, a kijárat ajtóba ütötte fejét, és összerogyott.

Szinte emberfeletti gyorsasággal pattant föl, kidöntötte a nyikorgó ajtókat, és a lakása felé vette az irányt a sűrű éjszakába, miközben a horda dühöngve és nevét átkozva loholt a nyomában. - 2020.03.20.

Írta:
Palotás
Péter Bence

THE ANGEL

AND THE GAMBLER

Suddenly I am blind and can't breathe. I can hear myself panting, feel my hands cramping around a cold, soft blanket. I pull myself up to the edge of the bed and try to control my breathing. I am not blind, I am awake. I am awake, I am awake. I feel my heart beating quieter, slower, my lungs no longer desperately gasping for air. This must be my home, my bed, I must be alone. I know where the lamp is, I turn it on, I know where my slippers are, neatly arranged right next to the bed, I put them on. The light brings shadows into my room, the wall shows the silhouette of a haggard old man slowly finding his balance while standing up. I must have been born a long time ago.

I am awake. There was no sound, no tug, nothing. My eyes simply opened and I am awake. This is my third day on the International Space Station and I finally managed to sleep continuously for an hour and a half. My previous two "nights" I spent, quite literally, hanging around, thinking about the tasks that needed to be done, sleeping for a while, waking up, thinking, sleeping, thinking, sleeping. Not tonight. I unzip my sleeping bag and open the small door of my private chamber. It's time. So far I've been too busy - or unwilling - to visit the cupola, the enormous window of the ISS looking down on earth, located on the other side of the station module. But now the hesitation has turned into desire and I can't wait any longer. I regulate my breathing, slow and deep through my nose, as I float through the vault and halls. There she is.

My hands and feet seem to know secrets that my brain no longer remembers. Careful and without hesitation they guide me to the bathroom, finding light switches, taking turns, before I have time to think. And still I can hear this subtle, lingering thought asking me if this is really my home. It feels like I am a monk in a monastery, habitually following hundreds of rules, fulfilling rituals, saying prayers - but constantly wondering if there really is a God. What an absurd, foolish idea! The bathroom mirror has hundreds of tiny white toothpaste stains on the lower and five, no seven, yellow stickers on the upper half. DON'T LEAVE THE HOUSE! CORONA! This isn't my handwriting, must be Sofia's. DON'T SHAVE BY YOURSELF! I suppose that explains grey stubble on my face. ALZHEIMER!

By
Soud Malik

It was exactly 7am on a Tuesday morning, the boys were falling asleep at the table with their last beers, when I decided to become an astronaut. I pushed my bottle away, left money on the table and disappeared. Everything that seemed to amuse and pleasure me just a moment ago, suddenly felt disgusting and shameful. I spent weeks trying to find a program or school that would consider me. Up until then I had quit theology, medicine and journalism, if I remember correctly, in that order. The cards, odds - and anything else that describes fortune and chance - were not in my favour. Then I was invited for an interview in Heidelberg. I had nothing to lose, even if they did not accept me, I wanted them to remember me, and so I told them, that I was tired of my own bullshit and I had picked an obsession to which I wanted to dedicate my life. By the time I got the answer, I hadn't heard from Sofia in six months. I knew she was still around, working at the hospital, living somewhere riverside. I went to our bakery one last time the day I left town.

I touch my face and feel the wrinkles on my fingertips. Like dry, empty furrows they run along my face, creating asymmetry everywhere they go. I wash my face with cold water, and lean forward, my hands resting on the sink. How can you control your opponent, if you can't control your own breathing, coach used to say. I close my eyes and take four deep, slow breaths through my nose. I have Alzheimer's. I walk back into the living room, sit down on the couch and pick up a framed picture from the table. It's me, my hair is black, my wrinkles are not furrows yet. I am wearing an astronaut's suit.

Sometimes months would pass when I wouldn't think about Sofia at all. And sometimes I would smell her fragrance in a bus or hear her name in the library and realize that she was always on my mind, like a subtle, lingering thought asking incomprehensible questions. I finished my degree and stayed in Heidelberg, working in the biology department of the space program. I'm not sure if she ever tried to contact me, I changed all my contact numbers and addresses with the same obsession I changed myself. I suppose she could have found a way if she really wanted to, but I never heard from her again.

I close my eyes and grab the handles of the cupola with both hands, let my legs relax and float backwards, pull my shoulders back and take four deep breaths. I open my eyes. There she is. A beautiful mosaic of blue and green. A rock floating through space that somehow brought forth Mozart, Cezanne and Goethe. And somewhere there is Sofia. I wonder if she knows, if she heard my name in the news. I wonder if she smiles at someone else the way she used to smile at me.

It's four in the morning, all the lights are on. Why am I on the couch? I am hungry. I walk to the kitchen and find rice with meat in the fridge, which I eat, cold, with my hands. On Sundays I used to go to a bakery by the river with Sofia. We always had coffee and cinnamon rolls, the best cinnamon rolls in town, she would say. Every time.

The End

Azok, kik harc nélkül háborúztak

Első nap: Az atomrobbanás óta eltelt idő kb. tizenöt óra. A tévéadás megszűnt, a rádió is. Bedeszkáztam az ablakokat és az ajtót. Kimenni életveszélyes. Örülök, hogy már nem látod ezt Papa. - Warden Apre...

- Hé! Add vissza a tollamat Zach! Ez nem vicces!- kiáltott fia után Warden. A fiú ügyes szökkenésekkel menekült apja elől, és közben nevetgélt.

- Zachary?-szólalt meg Henriette.

-Gyere ide szépen, és add ide azt a tollat!-kérte nyájasan kislát - Apu mindjárt kiköpi a tüdejét. A fiatal kis zsvány megállt, ránézett anyjára, és kaján mosollyal az arcán átnyújtotta az íróeszközt.

-Tessék!- a szó úgy bugyogott ki a száján a sok nyáltól, hogy szinte habzottak a betűk.

-Okos vagy kis drága. Szeretlek!

-Én is Anci!- felelte kitörően Zach, majd elkezdett kergetőzni az időközben odakeveredett Febi kutyával.

-Pff! Milyen anyuci kedvence valaki!- tette hozzá a semmiből az eddig a kanapén telefonját babráló Mary Anne.

-Te sem sokáig fogod nyomkodni azt a kütyüt, lányom. Az aggregátor még körülbelül két napig bírja, és aztán nem lesz áramunk.- tette hozzá mérnöki kimértséggel Warden.

-Kösz, Apa! Irkálj inkább abba az idióta naplóba, és hagyjál békén!

- válaszolta Mary Anne, majd felpattant a helyéről, és elviharzott a szobájába. Az ajtó csattanása megrázta szinte az egész épületet. Warden követte.

-Pontosan tudod, hogy mit jelent számunkra az a napló!- mondta Warden szigorú arckifejezéssel lányának- A Papa naplója, amit a háború alatt kezdett el, és halála előtt egy héttel hagyott abba. Mit képzelsz magadról?- kérdezte már emelt hangnemben.

-Bocsáss meg, nem úgy értettem! - felelte Mary szemlesütve.

-Most kérek, maradj itt a szobádban és gondolkozz el azon hol és mi- ben vagyunk éppen! Pont az nem hiányzik, hogy széthúzzunk.

Negyedik nap: Az aggregátor megadta magát. Gyertyákat gyűjtöttünk, és a maradék elemeket használjuk a zseblámpáinkhoz. Mary Anne telefonja is lemerült, bár hívást már a katasztrófa után sem tudtunk indítani. Nem készültünk mi fel erre. Fogytán az élelmünk, és a víz sem folyik a csapból. Bár valószínűleg ha folyna is ihatatlan lenne. Nem tudom, mihez kezdjek, de nem pánikolhatok be. A családomnak szüksége van rám. - Warden Apresi

- Drágám, mi lesz, ha elfogynak a konzervek és a vizünk?- kérdezte párjától Henriette aggódó, csillogó szemekkel.

- Egy ponton elérkezünk oda, hogy ki kell mennem. Elkerülhetetlennek látom ezt. -felelte Warden szomorú egyhangúsággal.

- Ne! Kérlek Ward! Biztos van más megoldás!

- Csak lassítani tudjuk a biztosat. Holnaptól minden második nap fogok csak enni, de Te és a gyerekek mindig. Ehhez ragaszkodom. Én megpróbálom a fejadagomat is csökkenteni. És sajnós Febi sem kap...-elharapta a mondatot és összeszorította a fogait. Szemeiből a gyertyák fényében megvillanó könny csillagként ragyogott arcán, majd legördült a földre. Aznap este többet nem beszéltek. Warden átölelte feleségét. Úgy szorították egymást, mintha most zuhannának az örök sötétségbe. Abba a sötétségbe, ami örökre szétválasztja őket.

Ötödik nap: Apa ma evésidőben lement Febivel a pincébe, mondván majd ott megeteti, nehogy felborítsa Zach székét, ahogy néha szokta, hogy lenyalogassa a száját. Ez kicsit furá volt, de este később aztán Monopoliztunk, és egész jól sikerült. Természetesen nyertem, mint mindig. Egyre jobban kezdem élvezni ezt a hirtelen jött suliszünetet.
- Mary Anne Apresi

-Látom, hogy mit csinálsz!-mondta Mary Anne édesanyjának. Nem vagyok már pisis, kérlek, ne játsszuk már ezt a hülyeséget!- vetette oda

enyhe félmosollyal a száján, majd összegubózott.

-Csiki Szörny nem érteni! Csiki Szörny támadni!

Henriette rávetette magát lányára, aki már csak sírva röhögéssel kapálózhatott egyhelyben.

-Jól van, Csiki Szörny jól lakott!-ordította elváltoztatott torokhangon Henriette.

-Oké, Anya, oké!-válaszolt mosolyogva Mary.

Nevetve nézte végig Warden az egészet. Hasa fájt szinte a szorító éhségtől, de egy pár percre meg tudott feledkezni erről. Később, miután a gyerekek lefeküdtek, feleségével csak nézték egymást az ágyban. El-el mosolyodtak, és szívüket fekete palásttal takart béke érzése járta át.

-Szeretlek Hen! - mondta Warden.

-Én is szeretlek, Ward!

Tizedik nap: Rettegek. Rettegek attól a pillanattól, hogy Ward azt mondja: indulok. Már nem eszek. Csak a gyerekeknek legyen elég. Febi egyre rosszabbul van, már csak feküdni és néha mászkálni képes. Nem tudunk neki enni adni. A szívem szakad meg. - Henriette Apresi

-A pacival „L” alakban tudsz lépkedni, igaz, Apa?-kérdezte kíváncsian Zach, és kinyújtotta gyűrűs és mutató ujját.

-Így igaz, nagymester.- felelte Warden.

-Akkor most idelépek, és te pedig nagy bajban vagy, Apuci!- tette hozzá tudálékosan a kisfiú.

-Ehm, így igaz, nagymester, sőt, ez olyannyira igaz, hogy nyertél.

-Igen! Pedig tegnap még nem is tudtam, hogyan kell ezt játszani!- felelte diadalittasan, ökölbe szorított kézzel. – Zach sakknagymester vagyok!

Éjszaka Warden elfújta a gyertyákat, lefektette Zach-et, és szép álmokat kívánt Mary-nek. Bebújt Henriette mellé a takaró alá.

-Ma este kell megtörténnie.- Felesége a döbbenettől nem tudott szóhoz jutni. Gombócot érzett a torkában, és hevesen kezdett kalapálni a szíve. Warden átölelte.

-Ward, kérek, hadd menjek veled! Nem mehetsz ki egyedül!- szólalt meg rekedt, kétségbeesett hangon.

- Szó se lehet róla, Hen! Szó se lehet róla! - nyomatékosította.

- Mary már nagy gyerek! Képes megvédeni a házat! - válaszolta kapkodva.

- Sajnálom, drágám! Ezt meg kell tennem, és nem kockáztathatjuk, hogy veled is történjen valami, mert akkor végünk.

Amint befejezte a mondatot, felállt, és elkezdett összepakolni pár holmit. Maradék elemeket a zseblámpájába, kis vízzel teli kulacsot és pár

szelet kenyeret. Felöltözött, majd egy korábban a pincében összetákolt gázmaszkot csapott a hóna alá.

- Érted és értük bármit! A családó-mért mindent!

Hen adott neki egy könnyekkel áztatott csókot, majd mikor Warden óvatosan leszedte az előre meglazított deszkákat, és kilépett az ajtón, párnájába szorította arcát, és üvöltve sírni kezdett.

Tizenötödik nap: Ward nincs még itthon. Febi meghalt. A pincében tudtam eltemetni egy kis ládába. Jó kutya volt. Nyugodjék békében! Az élelem elfogyott. Ivóvizünk alig maradt. Félek, de reményeim töretlenek. Ward már úton van élelemmel és ivóvízzel. Ez az egy, ami biztos.
- Henriette Apresi

Tizenhetedik nap: Ward nincs még itthon. Félek, de reményeim töretlenek. Ward már úton van élelemmel és ivóvízzel. Ez az egy, ami biztos.

Tizennyolcadik nap: Ward nincs még itthon. Félek, de reményeim töretlenek. Ward már úton van élelemmel és ivóvízzel. Ez az egy, ami biztos.

Huszedik nap: Ward nincs még itthon. Félek, de reményeim töretlenek. Ward már úton van élelemmel és ivóvízzel. Ez az egy, ami biztos.

Huszonegyedik nap: Ward nincs még itthon. Félek, de reményeim töretlenek. Ward már úton van élelemmel és ivóvízzel. Ez az egy, ami biztos.

**Írta:
Donmayer Dávid**

EGY ELMÉLKEDŐS ESTÉN OTTHON

IGAZÁBÓL NEM CSAK EGY ESTÉM VAN ITTHON

Persze, mindig mindent én csináljak. Könyvnyű elvárni. Moss, főzz, takaríts fel magad után, ha ebből valamit nem látnak, akkor semmirekellő vagy, mihaszna, lusta, önző.

Otthon édes otthon.

6:45. Azt hiszem, még aludhatok, túl korán van. Az a baj, ha most felkelek, akkor túl gyorsan elfáradok, és akkor mi lesz az egész napos tanulással? Csak visszacsukom a szemem egy fél órára.

9:15. Minden reggel új értelmet nyer a fél óra. Csodás, most meg siethetek a tanulással, nehogy ne legyen elég időm, hiszen egy nap csak 24 óra. Na, jó, kikeltem, felöltözöm és...ja, igen, órára is kell mennem. Mostanában az amúgy is uncsi életem nemhogy izgalmasabb, de furcsán unalmasabb és ingerkezényebb lett. El ne késsek az iskolából! Bár szerencsére az izmaimon és a sportosságomon már nem múlik, csak a Wifi kapcsolaton. Én mondom, veszélyesebb űzem, mint Pécsen a Jakabhegyiből öt perccel az óra előtt elindulni az orvosira.

Reggelinél egyedül vagyok. Valahonnan a távolból szól a húgom matektanára, hogy a szinusz és a koszinusz függvény nagyon fontos, és máris valami tételnél tartanak, amit mindenkinek tudnia kell a témazáróra. De jó, hogy a gimnit már befejeztem egy jó érettségivel. Az életem ezentúl könnyebb lesz.

10:00. Rájövök, hogy az előző kijelentésem naiv és elhamarkodott volt.

„És most beszéljünk az oxigén és vegyületeiről, az elektronkonfigurációjáról..- Itt jut eszembe, hogy még fogok én eleget küzdeni ebben az oktatásban nevezett csodában, amit én választottam, és a sikeres vizsgák után büszke is vagyok rá. A vizsgák előtt már kevésbé érzem rózsásnak a helyzetet.

Miután szorgalmasan meghallgattam ma is mindent, elképzelem, hogy zseni lettem, és már tudom is, és minden rendben lesz, már látom is a Nobel-díj vörös szőnyegét, és a sok idős, frakkos tudóst, akik ezen az ünnepélyes alkalmon ki szeretnének tüntetni a...Na, igen, még nem csináltam semmit, amiért kitüntethetnének.

15:00. Tehát tanulni kéne a világmegváltás előtt. De a gondolataim minduntalan csak azon járnak, milyen jó lesz, ha hivatalosan is diplomával a kezemben, egyszer a távoli jövőben igazi felnőtt lehetek, tele tudással, tele válaszokkal a világ kérdéseire. Milyen jó lesz tudni!

Szomorú vagyok, hogy ilyen buta vagyok. Ahelyett, hogy beletömném a fejembe azt a sok mindent, itt ülök, és nem is csináltam semmit. A mai napnak még semmi haszna nem volt. Emlékszem arra a bizonyos békés első 6:45ös pillanatra, akkor még nem voltam rossz, csak szenderegő, boldog ember.

15:30. Hallom az ajtócsapást, anya hazáért a munkából, már nagyon vártam. Most ő jelenti a világuirt, ha a háznak az egyetlen bolygó, ahol élhetek. Ő az asztronauta, aki mindig hazatér, és elmondja, mi ne menjünk sehova. Igaza van, kint meteoritok és ősrobbanások fo-

gagnának, én szívesen kimaradok ebből az egészből. Szeretek stabil lábakon állni (éljen a gravitáció), és nem bírom a vulkánokat, de azt a sok csillagot sem.

Egy bökkenő van azzal, ha egy szigeten laksz összezárva három emberrel, akiből egy olyan, mint a révész, világok között ingázik, és nem fél a haláltól:

Ez csak az én mai napom volt. De, hogy a család több tagja mit csinált, arról fogalmam sincsen. Lehet, hogy nekem volt ma a leghaszontalanabb napom, az is lehet, én voltam a legaktívabb.

Minden tevékenységem, bár úgy tűnhet, eléggé eltér egymástól a magánszférám és az iskola, mégis egy sokszögekkel körbezárt szobában történt, amit amúgy máskor otthonnak szoktam nevezni.

Lennének itthoni teendők is: lehetne rendet rakni, porszívózni, mosogatni, netán mosni. Ott van az asztalon egy koszos tányér tegnap óta. Nem én voltam, ezért nem teszem el, nehogy már mindent én csináljak, mi vagyok én, szolga itthon? Nem, magam után elpakolok, más nem érdekel.

És mi van akkor, ha ez a más most történetesen a rokonod, a legközelebbi hozzátartozód, és pontosan tudod ki az, nem múlik el ez a gondolat, hogy a tányér itt van, a feledés homálya nem létezik.

Egyre idegesebb leszel, hogy ezt már nem, itt élünk, tartunk rendet, már jó, hogy ha nem hirdetek meg egy Greenpeace mozgalmat. De nem hagyom magam. Majd rájön az a valaki, akinek el kell tenni, hogy el kell tenni.

Nem vagyok egyedül ezekkel a vad gondolatokkal. Hallom, apa azért kel ki magából, mert „nincsen itthon rendes étel.”

A testvérem azért, mert „ki pakolta már el megint a sminkjét, és miért dobta valaki a ruháit a folyosóra?” Anya csak simán nem érti, és azt hajtogatja, „miért vagyunk ilyenek?”

Elárulom, miért vagyunk ilyenek, bár biztos nem fogok sok újat mondani.

Azért, mert emberek vagyunk. Az ember önző, de ugyanakkor társas lény. Megvédi a családját, de mégsem hunyászkodik meg a rokonoknak. Az ember büszke, és itthon mindenki a saját életét éli kicsiben, próbálunk a kalitkánkban kastélyt építeni, hogy az eddigi életünket mintázni tudjuk, és legalább nyomokban legyen olyan, mint egy fekete-fehér másolat. Szeretünk és utálunk egyszerre. Csak magunkra gondolunk, és nem hiszem, hogy ez bárki hibája lenne, hiszen, mint említettem, én azt sem tudom, a családom többi tagja ezen a napon egyáltalán felkelt-e, mint én, vagy ők még jobban átfirták a fél óra matematikai jelentését.

Próbálunk megfelelni minden kritériumnak, ezzel együtt a sajátjainknak is. Szeretnénk segítőkészek lenni, ugyanakkor nem akarjuk, hogy más kihasználjon minket. Szeretnénk jobb emberek lenni, de nem találjuk meg azt a bizonyos állapotot, amikor megteremthetnénk a békés egyensúlyt magunkkal és másokkal szemben is.

Én nem a rák ellenszerét keresem. Ha lenne ilyen, szeretnék TDK-zni emberi kapcsolatok molekulaszinten és ezek stabilizációja témakörben.

Karantén 2020, már most többet adtál nekem, mint gondoltad volna, keregem is a ruhám a díjátadóra.

Rejtvény: különbségkeresés

Lágy, ugyanakkor éles dallam hasított bele a kora reggeli csendbe. Ahogy átfordultam, már nyúltam is kikapcsolni az ébresztőt. Hétfő, hét óra tizenöt perc. Egy gyors nyújtózkodás és nagy sóhaj után felülve az ágyamban magamra rántottam az odakészített pulóvert. Hajtogatás után az asztalomon lévő gépet elindítottam, még a fülhallgatót is előre rácsatlakoztattam. Mire felkötöttem a hajam, megnyitottam a Discordot, fényt engedtem be az ablakon, már fél van, tíz perc, és elkezdődik a német órák. Mai témánk a munkák összegyűjtése, plusz hozzákapcsolódó nyelvtan feldolgozása volt. Hiába home office, kis csapatunk továbbra is fáradt, ezt pedig a tanár és a közöttünk „elvileg folyó” kommunikációból érződik. Következő kontaktórámm földrajz volt, erre az órára most Debrecenből kellett készülni. Végig néztünk annyi feladatot, amennyit negyvenöt perc alatt csak tudtunk. Az óra végén megkaptuk a következő kidolgozandó várost; Paks. Nekem kontaktügyileg vége a napnak. Lementem segíteni anyának elmosogatni, illetve kivettem a kutyákat. Jól esett a friss levegő, a reggeli napfény megmosolyogtatott.

A napom további részében a házikón, és a rajz beadandón dolgoztam. Délután, egy finom feketekávét követően, ismét segédkeztem a takarításban. Este a nővéremmel futni mentünk, duónkhoz ez alkalommal is a fiatalabb blöki társult be. Hazatérésünket vacsora követte, majd álmosan, a futástól kimerülve álomba zuhantam.

Kótyagos, félig alvó állapotomban, éreztem, ahogy minden előzetes moraj nélkül valami rám ugrott. Aztán rázni kezdte a vállaim, leszállva rólam. Egy pillanattal később már hang is társult „támadóm” kilétéhez.

- Kelj fel! Hasadra süt a nap! - a nővérem élő ébresztőként öt percen keresztül rázta vállam, és vonszolta a lábam kifele az ágyból.

- Miért? Hány óra? Te jó szagú Hold!- rögvest beugrott, hogy ha ma kedd

van, akkor nekem van első órám, ránéztem hát a telefonomra. Negyed kilenc...Ááá...Mint akit kilövelltek volna, pattantam ki az ágyból, és sebesen hajtogattam az ágyneműt, de a nővérem megállított.

- Te meg minek kapkodsz, a reggeli megvár! Ma nincs sulí. Éppen ezért örülnék, ha elmennénk sétálni egyet.

Végig gondoltam a hallottakat, frissen kelt agyammal próbáltam felfogni az új információt, és emlékezni valami olyanra, hogy a kedd az szünet. De semmi ilyesmit nem sikerült felidézni. Úgyhogy bekapcsoltam a netet a telómon, és nézem az osztálycsoportot, és a Google Classroomot is. Azonban sehol senki. Mármint a tanár se rakott fel anyagot reggel, és új üzenet sem érkezett, hogy Discordon jelenésünk lenne. Kicsit még bizonytalanul, de elfogadtam azt a meglepő ténytet, hogy ma szünet van, bármilyen okból is kifolyólag. Lementünk, és megreggeliztünk, aztán szépen kellemesen induláshoz készültünk. Éppen a kisebbiket kerestem, hogy velünk jöhessen, de helyette egy nagy, fekete farkaskutyát találtam a teraszon fekvve, a reggeli napfényt élvezve. Elhúltan álltam az állattól nem messze, és csak bámultam. A kedvenc kutyafajtám feküdt a házunk teraszán.

- Nem jössz? – kukkantott ki a nővérem, Vivi.

- Dehogynem. De ez a kutya kié? Hogy került ide?

- Öhm, a tiéd? Mondjuk úgy, hogy hazahoztuk a menhelyről? Jól vagy?

- Az enyém? Ja, igen, persze, jól vagyok. Na, gyere ide kutyus, jössz sétálni?- leguggoltam, és kitértam a karom a kutya felé, bár a dolog még mindig nem volt világos.

- Lucifer jössz?- szólította meg Vivi is a kutyát. De az nem mozdult, csak nézett minket. Lemertem volna fogadni, ugyanúgy nem értette a szitot, ahogy én sem.

- Jó nem baj, akkor ketten megyünk, gyere. – intett a testvérem, én pedig némán követtem.

Immár tíz perce sétáltunk, beszélgetve mindentéléről, amiről csak egy testvérpár dumálhat. Az ipszilon elágazáshoz értünk, ahol a semmiből került elő egy idős néni. A szép korú asszony egy Luis Vuitton kék táskát húzott maga mellett, ugyanis a kisbőrönd aljára kerek volt szerelve, emiatt a fülekre pedig vastag madzag volt kötve. A néni úgy nézett ki így, mint aki pórázon sétáltatja a kedvencét, ami se nem szőrös, se nem ugat. Rádadásul a néni idegesen nézett körbe, mint aki attól fél, hogy követik. A nővéremmel összenéztünk, ő is döbbenetesen figyelte az előttünk komótosan haladó koros hölgyet, majd megrántotta a vállát, és a néni mellé szökött.

- Jó napot! Jól érzi magát? Tudunk valamiben segíteni?

A matróna felnézett Vivire, aztán egy hatalmas széles mosoly terült szét az arcán.

- Áh, csak ti vagytok, azt hittem a fiam! – felelte a néni és tovább indult.

Én is a nővérem mellé értem.

- Miért, mi a baj? Ha nem baj, hogy...- kérdeztem, de a néni közbevágott.

- Baj az nincs különösebb, csupán nem szeretném, hogy a fiam kezébe kerüljön Lui.

- Biccentett a fejével a bőrönd felé. Ismét találkozott a tekintetünk, felhúzta az egyik szemöldökét, míg én mindkettőt. Ám a néni nem csak idős, de szemfüles is volt.

- Ez nem egy szimpla Luis Vuitton bőrönd, ez annál drágább darab. – azzal a matróna megállt, és egy kicsit kicipzárta a kis koffert. Éppen anynyira, hogy annyit lehessen látni, valami sárgállik a táska belsejében. Mire fel is foghattuk volna a látottakat, a hölgy már tovább is indult. Zavartan néztünk össze, most mi a szösz van? Mindketten a néni mellé futottunk.

- Miért tetszik ennyi pénzt magával hordani az utcán? – kérdeztem teljes értetlenséggel.

- A fiam elől rejtegetem, az a széltoló valami nagy bizniszbe akarja ezt a pénzt fektetni, az apjával hiába mondjuk neki, nagy bukás lesz a vége, mi nem bízunk az ilyen dolgokban. Már egy ideje ezt csinálom, és ahelyett, hogy kirabolnak, elmeháborodottnak néznek.

- Értem. – szólal meg lassan Vivi. De látszott, hogy még ő is rakosgatja a puzzle darabokat.

Nem is az útra figyelve, egy kis, fehér kocka-ház előtt álltunk meg. A hölgy kivette a kulcsot mellénye zsebéből, és a zárba illesztette, de mielőtt elfordította volna azt, még vetett ránk egy barátságos pillantást.

- Olyan gebedtek vagytok lánykák! Gyertek el egyszer enni hozzám, ott majd jóllaktok!- majd a másik zsebéből egy kis kártyát húzott elő, amit Vivi kezébe csúsztatott. Aztán, ahogy belépett a kapun, egy magas férfi jelent meg a ház ajtajában. Sárga ingben és zöld-kék nadrágban álldogált, arcán bohócfesték nyomai látszottak - orra piros, arca kissé még fehér volt. A Nénétől elkészönve visszaballagtunk arra, amerre jöttünk, vagyis gondoltuk, hogy jöttünk. Ismeretlen része volt ez a lakhelyünknek.

Visszafele ballagva, minden előmenetel nélkül feldörrent az ég. Már nem sütött a nap. Sőt, teljesen elborult, bár nem vettem észre, mikor.

- Ezt nézd! Ez egy étterem névjegykártyája! – nyújtotta felém a lapocskát Vivi. És valóban, „Júlia konyhája”, alatta telefonszám, cím, még email cím is volt írva.

- Tyűh....! - de a mondandómat elnyelte egy hangos mennydörgés, aztán bumm, leszakadt az ég.

- Na, már csak ez hiányzott! Úgy sütött a nap mikor eljöttünk! – kesergett egy kicsit Vivus. Ha még nem lett volna elég az eső és a vihar, jött itt még más is. Szó szerint. A földből nőtt elő egy biciklis, aki már iszonyatosan közel

volt hozzánk, mikor pedig elsuhant mellettünk, majdnem elcsapott minket. Sőt, szokatlanul felszerelt bicajosról volt szó, esernyőt tartott az egyik kezével feje fölé.

- Héé, nem látsz a szemedtől! Majdnem elcsaptál!- kiáltottam ijedtemben, habár biztos voltam benne, hogy tők mindegy, az már rég az Óperenciás tengeren is túl van. Tévedtem. A cangás srác újra felénk tartott.

- Na, ezt most megkapjuk. Kezdehetünk futni! – mondta Vivi, és vágott egy grimaszt, mielőtt a biciklis hozzánk ért volna.

- Én csaplak el, mikor az út közepén bolyongtok? – replikázott vissza a kiabálásomra, amire azt hittem, nem hallotta meg, mert elment már.

- Kikerülni esetleg? – csúszott ki a számon.

- Ilyen időben pont szlalomozni jöttem ki!- gúnyolódott a fiú.

- Ilyen időben!? Esernyővel vagy, ember! – akadtam ki, hisz nem eshetett olyan rég, hogy pont induláskor magához kapjon egy esernyőt. És esőben sem teker senki. Az veszélyes.

- Ja, hogy inkább ez a problémád, ah!? Micsoda cukor vagy te! – a fiú az ernyőjét a nővérem kezébe nyomta, visszapattant a drótsamarára, és indulni készült.

- De...mi..én..Köszönöm! Holnap este a játszón visszaadom! – kiáltottam kábán utána, mert a kerékpáros hősünk már megint eltekert, remélem ezúttal is hallotta, amit mondok! Percekig csak pislogtam a történtekre.

- Az nem bók volt, ha azon töprengsz. – hallom a testvérem hangját a zuhogó esőben.

- Mi? – kérdezek vissza. Mi, milyen bókról beszél ez?

- A „micsoda cukor vagy te!”-t nem bóknak szánta. Beszölt. – magyarázta.

- Ó...Ó...Óóó – esett le, hogy miről van szó – Deee gonosz! Viszont ez kedves volt tőle.

Egy fél óra járás után végre, félig elázva, de hazaértünk. Az esernyőt kinyitva hagytam a kisszobában száradni, a nénitől kapott cédulát pedig, miután megmutattuk anyunak, feltűztük a hűtőre. A farkaskutya, Lucifer, a kanapén terpeszkedett, óvatosan megsimogattam, mire az ölembe hajtotta a fejét. Egészen kora délutánig csak dögönyöztem, annyira jó volt! Aztán leültem leckézni, vacsora után pedig megnéztem az esernyőt, minekutána száraznak nyilvánítva összecsuktam, és az ajtó mellé támasztottam, hogy el ne felejtsem a holnap esti talit. Enapi izgalmak miatt is elfáradva, mély álomba szenderültem.

Hirtelen, rosszul ébredtem, az ébresztőt szinte alig tudtam kinyomni, csúszott az ujjam a kijelzőn. Sebtében összehajtogattam a takaróm, és már izzítottam is a szerkezetem. Pár perc múlva már a Google Tanteremben kapott friss értesítéseket böngésztem. Pillanat!

Irodalomból kaptunk egy közleményt. Discordon lesz az óra, nem Zoo-

mon. De hát az tegnap volt, nem? Vagy lett volna? Ma nem szerda van? A naptáramra pillantok, de az nem ad kielégítő választ. A gép naptárát is megnyitottam, keddet mutatott. Az meg hogy lehet? Beléptem Discordra, az óra még el sem kezdődött, de én már türelmetlenül vártam a végét, hogy végig gondolhassam nyugodtan, hogy most akkor mi is történt pontosan. Vége.

Futottam lefelé, anya már ébren volt, a kanapén ült. Még nem szólaltam meg, előbb kimentem a teraszra. Nincs itt a farkaskutya, megnéztem a fotelben, és az előszobában is, ott sincs.

A farkaskutya sehol. Ekkor bevillant egy fekete koponyás esernyő. Be mentem a kishálóba, de nem volt ott az ernyő, ahol emlékeim szerint lennie kellene. Esernyő sincs meg.

Következő úticélm a konyha, hűtő megálló. Szinte milliméterenként átvizslatom a szememmel a hűtőajtót, ahol a vendéglő cetlijének kellene lógnia. Azt se találom. Visszasietek a nappaliba, anyához.

- Tegnap volt itt egy farkaskutya, hova tűnt?

- Egy farkaskutya? Tegnap? Itt biztosan nem. – felelte anya.

- És nem találkoztál véletlenül egy fekete koponyás esernyővel a kishálóban? – tettem fel a következő kérdést.

- Nem én! – rázta a fejét, de most már furcsán is nézett rám.

- Volt a hűtőn egy kiskártya, Júlia konyhájának a névjegykártyája, azt sem láttad

véletlenül? – az utolsó kérdésem.

- Nem. Gyere ide, jól érzed magad?

Erre elmeséltem neki, hogy miről is van szó. A farkaskutyát a teraszon, az étteremtulajdonos milliomos különc nénit, és a gúnyolódó, de kedves srácot. Édesanyám elkerekedett szemmel jelentette ki, hogy tegnap hétfő volt, és iskola volt, nem voltunk mi sehol sétálni a nővéremmel, továbbá ma van kedd, és iskola van.

Tehát az egész kalandunk csak egy csalfa álom lett volna? Igaz, farkaskutya az nincs, de helyette van két kis szőrmók, akiket szintúgy nagyon szeretek. Nincs étterem, nincs furcsa, milliomos konyhatulajdonos néni, se félbohóc férfi, aki gondolom a néne férje lehetett, bár kíváncsi lettem volna arra az étteremre. Ezen kívül, nincs esernyő, tehát nincs ma este találkozóm a biciklis fiúval a játszótéren. Mindezt csak álmodtam. Hihetetlen, pedig mennyire valóságosnak tűnt minden! De egy álom volt, és erre a legerősebb bizonyítékom talán, hogy egyik napról a másikra virradóra, nem tűnnek el tárgyak csak úgy, főképp nem egy nagy, fekete farkaskutya.

Írta: Vukovics Eszter
Janus Pannonius Gimnázium

LEGYÉL TE IS CONFABULÁS!!!

ÉRDEKEL AZ ÚJSÁGÍRÁS, TÖRDELÉS, FOTÓZÁS?

Szívesen megosztanád írásaidat, novelláidat, verseidet?

LENNE KEDVED INTERJÚZNI EGYETEMÜNK PROFESSZORAIVAL?

SZERETNÉL EGY DINAMIKUS CSAPAT TAGJA LENNI?

Ne habozz, keress minket bizalommal!

Cintia

Ágci

Mima

Dóri

Nina

Vero

Ricsi

Kriszti

Detti

Viki

Zorán

Évi

Nina

Edina

Julcsi

Petra

Borka

Emma

ELÉRHETŐSÉGEK:

Kozák Bernadett

confabula@aok.pte.hu

confabula.szerkesztoseg@gmail.com

bernadettkozak94@gmail.com

facebook.com/Confabula

instagram.com/confabull

Pályázóink

Különdíj: Molnár Julianna (dráma műfaj)

Novellák:

- 1. Palotás Péter*
- 2. Soud Malik*
- 3. Donmayer Dávid*
- 4. Pocsai Dóra*
- 5. Vukovics Eszter*

Versek:

- Mucsina Flóra*
Sájer Annamária
Dr. Bencze Gábor

